

31991R3921

31.12.1991

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 373/1

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 3921/91

z dnia 16 grudnia 1991 r.

ustanawiające warunki, zgodnie z którymi przewoźnicy niemający stałej siedziby w Państwie Członkowskim mogą dokonywać transportu rzeczy lub osób żeglugą śródlądową w Państwie Członkowskim

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

niezbędnym jest uniknięcie zniekształcającej konkurencji oraz zakłócania organizacji określonych rynków;

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 75,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

na podstawie art. 75 ust. 1 lit. b) Traktatu, ustanowienie wspólnej polityki transportowej pociąga za sobą między innymi ustalenie warunków dostępu przewoźników nie mających stałej siedziby w Państwie Członkowskim do transportu krajowego w Państwie Członkowskim;

przepis ten pociąga za sobą zniesienie wszelkich ograniczeń przeciwko osobom świadczącym usługi w tym zakresie na podstawie ich przynależności państwowej lub faktu, iż mają siedzibę w innym Państwie Członkowskim niż to, w którym usługa ma być świadczona;

zgodnie z ogólnymi zasadami Traktatu zapewniającymi równe traktowanie oraz zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości w tej sprawie, przewoźnicy niemający stałej siedziby w Państwie Członkowskim powinni być dopuszczeni do prowadzenia krajowej działalności transportowej na tych samych warunkach jak te, które są nałożone przez Państwo Członkowskie na własnych przewoźników;

przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, będące w mocy w Państwie Członkowskim, w którym usługi są świadczone, o ile ich stosowanie powoduje ograniczenia w swobodzie świadczenia usług, muszą być uzasadnione interesem ogólnym; przepisy takie są stosowane jedynie gdy przepisy dotyczące przewoźników spoza danego Państwa Członkowskiego nie zapewniają ochrony interesu ogólnego w Państwie Członkowskim, w którym ci przewoźnicy mają siedzibę oraz o ile ten sam skutek nie może być osiągnięty poprzez mniej wiążące reguły;

należy ustanowić przepisy na okres przejściowy,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Z mocą od dnia 1 stycznia 1993 r. jakkolwiek przewoźnik rzeczy lub osób wodną drogą śródlądową może wykonywać krajowy transport rzeczy lub osób wodną drogą śródlądową poprzez wynajęcie lub za wynagrodzeniem w Państwie Członkowskim, w którym nie posiada siedziby, zwany dalej „kabo-
tażem”, pod warunkiem iż:

- posiada siedzibę w Państwie Członkowskim zgodnie z jego prawodawstwem oraz jeśli jest to właściwe,
- jest upoważniony tamże do prowadzenia międzynarodowego transportu rzeczy lub osób wodną drogą śródlądową.

⁽¹⁾ Dz.U. C 331 z 20.12.1985, str. 2.

⁽²⁾ Dz.U. C 255 z 13.10.1986, str. 229.

⁽³⁾ Dz.U. C 328 z 22.12.1986, str. 34.

Jeżeli spełnia takie warunki, może tymczasowo prowadzić kabotaż w zainteresowanym Państwie Członkowskim bez konieczności ustanawiania tam siedziby statutowej lub innego przedstawicielstwa.

Artykuł 2

1. Jeśli chodzi o przewoźnika upoważnionego do prowadzenia kabotażu, to może on ponadto wykorzystywać w tym celu jedynie statki, których właścicielem lub właścicielami są:

a) osoby fizyczne zamieszkałe w Państwie Członkowskim i które są obywatelami Państw Członkowskich;

lub

b) osoby prawne:

i) które posiadają zarejestrowaną siedzibę w Państwie Członkowskim;

oraz

ii) w których większościowy udział lub których większość należy do obywateli Państwa Członkowskiego.

2. Państwo Członkowskie może wyjątkowo wprowadzić odstępstwa od warunków określonych w ust. 1 lit. b) ppkt ii). Podlega to zasięgnięciu opinii Komisji, celem określenia kryteriów, które mają być wzięte pod uwagę.

3. Świadcstwo wydane przez Państwo Członkowskie, w którym statek jest zarejestrowany, lub, jeżeli nie jest zarejestrowany, przez Państwo Członkowskie, w którym siedzibę ma właściciel, jest przedkładane dla udowodnienia, iż przewoźnik spełnia warunki ustanowione w ust. 1. Świadcstwo to musi się znajdować na pokładzie statku.

Dokument poświadczający, że statek należy do Żegluga Reńskiej, przewidziany w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2919/85 z dnia 17 października 1985 r., ustanawiającym warunki przystąpienia do ustaleń rewidowanej Konwencji dotyczącej żegluga na Renie w odniesieniu do statków należących do Żegluga Reńskiej⁽¹⁾, zastępuje świadectwo, określone w akapicie pierwszym.

Artykuł 3

1. Wykonywanie żegluga kabotażowej jest przedmiotem przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, będących w mocy w przyjmującym Państwie Członkowskim w następujących dziedzinach, będących przedmiotem stosowania reguł wspólnotowych:

a) stawki i zasady regulujące umowy transportowe oraz procedury czarterowania i eksploatacji;

b) specyfikacje techniczne statków.

Specyfikacjami technicznymi, które muszą być spełnione przez statki używane do prowadzenia żegluga kabotażowej, są wymogi nałożone na statki uprawnione do prowadzenia międzynarodowej działalności transportowej;

c) przepisy nawigacyjne i policyjne;

d) czas nawigacji i okresy odpoczynku;

e) VAT (podatek od wartości dodanej) na usługi transportowe.

2. Przepisy określone w ust. 1 muszą być stosowane do przewoźników niemających stałej siedziby w Państwie Członkowskim na takich samych zasadach jakie to Państwo Członkowskie nakłada na własnych obywateli, w celu skutecznego zapobiegania jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na przynależność państwową lub miejsce siedziby.

3. Jeżeli zostało tak ustanowione, że biorąc pod uwagę praktykę, niezbędnym jest dostosowanie wykazu dziedzin objętych przepisami przyjmującego Państwa Członkowskiego określonych w ust. 1, Rada dokonuje zmiany takiego wykazu, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

Artykuł 4

Do dnia 1 stycznia 1995 r., bez względu na przepisy art. 1 oraz z bez uszczerbku dla art. 5:

a) Republika Francuska może ograniczać kabotaż na swym terytorium do dwóch bezpośrednich rejsów powrotnych wynikających z działalności w zakresie międzynarodowego transportu rzeczy lub osób;

b) Republika Federalna Niemiec może ograniczać kabotaż na swym terytorium do jednego bezpośredniego rejsu powrotnego wynikającego z działalności w zakresie międzynarodowego transportu rzeczy lub osób;

c) działalność transportowa między portami usytuowanymi między Landem Brandenburgii, Meklenburgii-Pomorza Zachodniego, Saksonii, Górnej Saksonii oraz Turynii, jak również Berlina, jest wyłączona z zakresu niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie nie wprowadzają żadnych nowych ograniczeń mających zastosowanie do przewoźników wspólnotowych w odniesieniu do swobody świadczenia usług, które faktycznie obowiązywałyby w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 6

Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na prawa istniejące zgodnie z rewidowaną Konwencją dotyczącą żegluga na Renie (Konwencja z Mannheim).

Artykuł 7

Państwa Członkowskie we właściwym czasie przyjmą przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne dla wykonania niniejszego rozporządzenia oraz powiadomią o tym Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. L 280 z 22.10.1985, str. 4.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 grudnia 1991 r.

W imieniu Rady
H. MAIJ-WEGGEN
Przewodniczący
